

(CAT)

ESCENA 3: POLI- 12.03.19–07.04.19

ARTISTES

Benzo, David Bestué, Carles Congost,
June Crespo, Lucía Egaña Rojas,
Laia Estruch, Pol Gorezje,
Ariadna Guiteras + TMTMTM,
Daniel Jacoby, Rasmus Nilausen,
Alex Reynolds, Julia Spínola,
Jon Uriarte, Marc Vives

COMISSARIS

David Armengol, Sonia Fernández Pan,
Eloy Fernández Porta, Sabel Gavaldon,
Anna Manubens

Segueix fent forma, tot plegat. Perdem les formes, tots alhora. Anar desfent.

L'acte creatiu sempre té lloc en la tensió entre la voluntat de configurar una forma (material, conceptual, financera) i el desig de desfer-la (desmaterialitzant, o amb contradiscursos, o a la factura proforma). Formar. Pot ser l'expressió d'un ordre moral, com pretenia Winckelmann... però també és, segons Levi, *vizio di forma*. Una dèria, un desfici. Per assolir la llibertat que es manifesta en el resultat formal cal pagar una penyora: una constricció. Un límit que, al llarg del procés, a l'estudi o a la sala, és inventat, improvisat. Autoimposat.

Les invencions es deriven les unes de les altres. Els individus, en deriva. A la deriva, succeeixen i – potser– progressen. Ho hem pogut veure, caminant entre les peces, en les dues escenografies precedents. Hi hem vist com l'acte de lectura d'alguns textos del pensament *queer* inspira una pulsó, atreu i excita: de la teoria libidinal, la praxi autoeròtica.ⁱ Els afectes, més tènues que els sentiments –menys instituent que

les emocions– es despleguen, tot traçant els seus propis itineraris vitals. Les subjectivitats, en deriva, es desorienten minuciosament. No s'incorporen a les grans autopistes de la identitat. Fan la seva. Com el futbolista aleví que, de manera imprevista, renuncia a una prometedora carrera esportiva per fer-se videoartista.ⁱⁱ Com la dona que, camps enllà, es deixa arrabassar per la veu ineducada d'un nen –i es deixa dir, per una criatura, “quina vida vius?” i “no entens res!”–, renunciant a les posicions d'autoritat.ⁱⁱⁱ La roba –la forma manifesta del subjecte, la seva ànima dissenyada– no és una segona pell, sinó una superfície arlequinada en què el quant i el banyador, els repunts de la llana i el tergal –“de la saliva amb mitjons”, com escrivia Casasses– van teixint, tacte insòlit, insinuant una còrpora possible, hipotètica, un pas de dansa que no segueix el patró de l'escenografia.^{iv}

Vet aquí com es va configurant una gran *regla de desregulació* que ha constituït les fabricacions estètiques, almenys des de principis dels setanta, i en particular en els corrents

denominats *postminimalistes*. És una regla elaborada per oposició, per via negativa: *que no sigui unitari, que no sembli homogeni, que no tanqui el cercle de la identitat*. Que no soni harmònic. Sobretot, que no afegixi al món un altre bocí de coherència.

(Potser que prou, de coherència: ja en tenim per donar i per vendre, i seguim sent uns pelacanyes. Ben coherents, això sí.)

Poliglòssia. Polivalència. Polifonia. Nòvios poliamorosos. Afectes polimorfs. Construccions polièdriques, pol·linització d'identitats i, al nivell de la matèria, polimerització per passes o en cadena. Posem en escena un prefix per tal d'imaginar les modalitats biopolítiques i policials que corresponen, responen i ressonen, de cor, a la ciutat policèntrica. A la polis.

Tots els canvis comencen amb un prefix. Qui inventa la regla fa possible la “desregla”, i a l'Escena 3 hi trobem, pertot, el factor *poli-*. Com funciona, quina mena de pertorbació introdueix? És una vibració i una política de les identitats en curs.

De la llengua, per exemple, en podem fer bandera, però també es pot teixir una ensenya llenguda: la dels murmuris i la diglòssia, l'oralitat i el patuès.^v Alhora, els llenguatges de la biologia es transformen en nous codis farmacològics, i els subjectes poden autoconstruir-se mitjançant una lògica del *software* mèdic lliure.^{vi} Aquesta possibilitat, *xeno* i *trans*, obre el camí per a les disposicions del gènere que resulten de la desinstitucionalització dels coneixements clínics. El binarisme sexual és desmantellat en formes acoblades, ni individu ni parella: físics i relacions que ja no són disjuntives sinó inclusives, i que donen lloc als cossos d'un tercer espai agenèric i postgenèric, asimètric i desjerarquitzat, futurista i present.^{vii}

Tradicionalment les subjectivitats masculines s'havien constituït per mitjà de procediments mimètics d'imitació i emulació. Ara, però, les configuracions digitals de l'autobiografia –fer-se una selfie amb un famós– ja no defineixen un jo autosuficient i sobirà, sinó tot un ventall de projeccions teatrals, paròdies per juxtaposició.^{viii} I, fins i tot, aquests modes diversos d'entendre el cos ens acosten a intents de definir-lo més enllà de la seva corporeïtat: un cos esvàit, intangible però present, com a creença, com a ideologia, com a gènere. Un cos femení no físic

transformat en veu, en mèdiu: un nou espiritisme que beu de les fonts de l'anarquisme per fer-nos una gran pregunta, potser sense resposta: “on comença el cos i on acabes tu?”.^{ix}

El jo? Una qüestió de veu. Ehem: un *jingle* de salutació, un cos cançó, la melodia del nouvingut, sarcàstica i dolça. Autèntica: en falset.^x

El factor *poli-* no pot ser pas, com ens advertia Groys, una disposició de la diferència com a trivialitat publicista, i tampoc no es deixa reapropiar pel narcisisme de les petites diferències. La seva multiplicitat no resulta en una igualació indiferent, com a l'estètica corporativa de Benetton, ni en una celebració acrítica de la multiplicitat *per se*. És, en canvi, un dispositiu de situacions, o l'expressió de “la capacitat per crear una situació fàcil que, essent natural, estigui constituïda perquè alguna cosa passi”.^{xi} Els procediments de construcció *poli-* demanen una història alternativa de l'enginyeria, en què les estructures –ponts i camins– no poden ser menys importants que la poesia oculta dels instruments.^{xii} És un ventall de llenguatges materials i matèries lingüístiques: un monòlit de cartó o monument a la deixalla que, en aquesta escena, de cop, es fragmenta i es desfà.^{xiii} Gramàtica, grames: modalitats d'escriptura literària que, més enllà de les limitacions i

monotemes de la indústria editorial, proposen derives i inflexions sobre la redacció.^{xiv}

- ⁱ Lucía Egaña Rojas (Münster, Xile, 1979)
- ⁱⁱ Carles Congost (Olot, 1970)
- ⁱⁱⁱ Alex Reynolds (Bilbao, 1978)
- ^{iv} Daniel Jacoby (Lima, 1985)
- ^v Rasmus Nilausen (Copenhaguen, 1980)
- ^{vi} Benzo (Barcelona, 1993)
- ^{vii} Pol Gorezje (Saragossa, 1976)
- ^{viii} Jon Uriarte (Hondarribia, 1981)
- ^{ix} Ariadna Guiteras (Barcelona, 1986)
- ^x Laia Estruch (Barcelona, 1981)
- ^{xi} June Crespo (Bilbao, 1982)
- ^{xii} David Bestué (Barcelona, 1980)
- ^{xiii} Julia Spínola (Madrid 1981)
- ^{xiv} Marc Vives (Barcelona, 1979)

A més de les propostes presentades en sala, aquesta tercera escena s'expandeix en el temps a partir de dues propostes performatives.

La instal·lació d'ARIADNA GUI TERAS i TMTMTM incorpora un programa de tres lectures en horari solar. Pròximes al caràcter discret i clandestí de les sessions d'espiritisme a finals del segle XIX, les tres trobades comptaran amb una capacitat limitada a 13 persones. Les sessions tindran lloc a les 12 h els següents dies del mes de març: divendres 15, divendres 22 i dimecres 27. Per assistir-hi cal enviar un correu a lacapella@bcn.cat.

LAIA ESTRUCH presentarà una versió musical de la seva instal·lació sonora *Jingle*. Una realització escènica en què l'artista es busca, assaja i es repeteix, tot fent servir l'statement d'artista com a declaració d'intencions, com a carta de presentació i, alhora, com a exercici paròdic de resistència a la identitat autoral. Serà el dimarts 2 d'abril a les 19.30 h.